

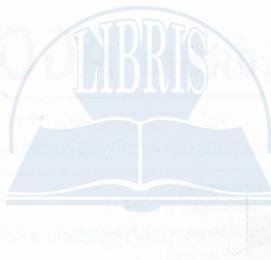
LIBRIS

J.M. BARRIE

Peter Pan

EDIȚIE INTEGRALĂ

CUPRINS

Apare Peter Pan	5
Umbra	13
Să pornim la drum!	22
Zborul	37
Insula devenită realitate	45
Căsuța lui Wendy	57
Locuința subpământeană	67
Laguna Sirenelor.....	73
Pasărea Niciunde	87
Căminul fericit	90
Povestea lui Wendy	97
Copiii sunt prinși.....	105
Credeți în zâne?.....	110
Corabia piraților.....	119
Ori eu, ori Gheară de astă dată.....	127
Întoarcerea acasă	138
Când Wendy crescute	148

APARE PETER PAN

Toți copiii cresc mari, în afară de unul. Ei află foarte devreme că vor crește mari, aşa cum s-a întâmplat și cu Wendy. Avea numai doi ani când, jucându-se într-o zi în parc, mai rupse o floare și fugi să i-o dea mamei. Cred că avea o mutriță atât de încântătoare, încât doamna Darling își duse mâna la inimă și exclamă: „Of, de ce nu poți să rămâi mereu aşa mică?” Mai multe nu vorbiră ele pe tema asta, dar de atunci Wendy știu că trebuie să crească mare. Toți știu după ce împlinesc doi ani. Doi ani înseamnă începutul sfârșitului.

Bineînțeles, locuiau la numărul 14 și, până să vină Wendy pe lume, mama ei era persoana cea mai importantă. Era o doamnă drăguță, avea o imaginea romantică și o guriță dulce, cu un zâmbet ironic. Imaginea ei romantică semăna cu acele cutiuțe din misteriosul Orient, astfel băgate una în alta încât, oricărăte ai deschide, descoperi mereu încă una; iar gurița ei cu surâs

ironic ținea un sărut pe care Wendy nu-l putea culege, deși se afla acolo, în colțul drept, și nu aveai cum să nu-l vezi.

Iată cum i-a cucerit inima domnul Darling: odată deveniți domni, toți băieții care o cunoșteau de când era mică descoperiră, în același timp, că sunt îndrăgostiți de ea și dădură fuga până la ea acasă să-i ceară mâna, toți în afară de domnul Darling, care luă taxiul și ajunse înaintea celorlalți, și se alese cu un „da”. Doamna Darling îi dăruí totul, în afară de ultima cutiuță și de sărutul din colțul gurii. De cutiuță nu află niciodată, iar la sărut renunță cu timpul. Wendy credea că doar Napoleon ar fi putut obține acel sărut, mi-l și închipui încercând să-l ia, luând-o apoi la fugă mistuit de pasiune și trântind ușa în urma lui.

Domnul Darling i se tot lăuda lui Wendy că nu este doar iubit, ci și respectat de mămica ei. Era unul dintre acei tipi profunzi, care știu o groază de lucruri

despre fonduri și despre acțiuni. De fapt, nimeni nu știe ceva clar despre astfel de lucruri, dar el părea să aibă idee, și-l auzeai mereu spunând cum fondurile sunt în creștere și acțiunile sunt în scădere, într-un fel care inspira respect oricărei femei.

După o nuntă cum scrie la carte, doamna Darling ținu la început socotelile casei, cu entuziasm, de parcă ar fi fost o joacă. Nu uita să treacă în caiet nici măcar o căpătână de varză; cu timpul însă, începu să nu mai consemneze conopidele, în locul lor apărând copilași fără vreun chip anume. În loc să facă adunarea, ea desena copilași. Încerca să vadă cum ar ieși.

Prima fu Wendy, urmată de John, apoi de Michael.

Vreo săptămână sau două după ce Wendy sosi pe lume, nu era clar dacă aveau să fie în stare să hrănească o gură în plus. Deși se simțea din cale afară de mândru de fetița lui, domnul Darling ținea mult să rămână respectabil, și ședea întruna pe marginea patului doamnei Darling, ținând-o de mâna și făcând calculul cheltuielilor, în timp ce ea îl implora cu privirea să-i dea ascultare. Ea ar fi fost dispusă să

riște, orice s-ar fi întâmplat, dar lui nu-i stătea acest lucru în fire; lui îi stăteau în fire numai hârtia și creionul, și dacă ea îl zăpăcea cu prea multe sugestii trebuia să o ia din nou de la capăt.

– Nu mă mai întrerupe, o implora întruna. Am aici o liră și șaptesprezece șilingi, și alți doi șilingi și șase peni la serviciu; pot să renunț la cafeaua de la birou, deci să zicem zece șilingi, rezultă două lire, nouă șilingi și șase peni, cu cei optspresece șilingi și trei peni ai tăi rezultă trei lire, nouă șilingi și șapte peni, cu cele cinci lire din carnetul meu de cecuri rezultă opt lire, nouă șilingi și șapte peni – cine se tot foiește acolo? – opt lire, nouă șilingi și șapte peni, punct și ținem șapte – nu mai vorbi, draga mea – și banul dat omului ăluia care a bătut la ușă – stai cuminte, copilaș – punct și ținem copilașul – vai de mine, ce-ai făcut? – am spus oare nouă lire, nouă șilingi și nouă peni? da, am spus nouă lire, nouă șilingi și nouă peni; ei, întrebarea este putem trăi un an cu nouă lire, nouă șilingi și nouă peni?

– Sigur că da, George! strigă ea.

Dar ea îi cam ținea partea lui Wendy, pe când el dorea foarte mult să se impună.

– Gândește-te la oreion, și avertizarea lui sună aproape că o amenințare.

Și adună mai departe.

– Oreionul o liră, aşa am notat aici, dar înclin să cred că o să ajungă la treizeci de şilingi – taci, te rog – pojarul o liră și cinci peni, rubeola o jumătate de guineă, în total două lire, cincisprezece şilingi și şase peni – nu-mi face semn cu degetul – tusea măgărească, să zicem cincisprezece şilingi – și tot aşa o ținea, și de fiecare dată totalul creștea; dar Wendy se descurcă de minune, oreionul nu costă decât douăsprezece lire și şase peni, iar pojarul și rubeola costară cât o singură boală.

John avu parte de aceleasi discuții, iar Michael se strecură ca prin urechile acului; până la urmă îi păstrară pe amândoi și, nu după multă vreme, puteai să-i vezi pe toți trei mergând în sir indian spre grădinița domnișoarei Fulsom, sub oblăduirea dădacei.

Doamna Darling dorea tare mult ca totul să meargă strună, iar domnul Darling ținea că la ochii din cap să fie în pas cu vecinii; de aceea, firește, luaseră o dădacă la copii. Neavând

bani, deoarece copiii beau cantități considerabile de lapte, dădăca era o cătelușă Terra-Nova, cu un aer pedant, pe nume Nana, care nu avusese stăpân înainte de a fi angajata familiei Darling. Ea însă considerase dintotdeauna copiii importanți, iar cu familia Darling făcuse cunoștință în Grădina Kensington, unde își petreceau cea mai mare parte a timpului liber trăgând cu ochiul la cărucioare; bonele neglijente nu o puteau suferi, căci avea obiceiul să le urmărească până acasă și să le părască stăpânelor. Se dovedi a fi o comoară de dădacă. Cu câtămeticulitate le făcea baie! Și, la orice oră din noapte, era în picioare dacă auzea cel mai mic plânset de la vreunul din cei aflați în grija ei. Își avea, bineînțeles, cotețul în camera copiilor. Avea un talent nemai întâlnit de a deosebi o tuse care nu merita atenție de una care trebuia tratată cu comprese pe piept. Nutrea o încredere deplină în leacuri băbești, cum ar fi frunza de rubarbură, dar mărâia disprețuitor când auzea vorbăria goală de ultimă oră despre viruși și altele asemenea. Puteai învăța buna-cuvintă doar privind-o cum își ducea copiii la școală, pășind liniștită

alături de ei atunci când se aflau la locul lor, dar și împingându-i înapoi în rând dacă o luau cumva razna. În zilele în care John mergea la fotbal, nu uita niciodată să-i ia bluza de trening, iar dacă se anunța vreo ploaie, mergea cu umbrela în bot. La subsolul grădiniței domnișoarei Fulsom se află o sală de aşteptare pentru dădace. Dădacele stăteau pe scaune, iar Nana se întindea pe jos, și cam asta era singura deosebire. Ele se prefăceau că nu o bagă în seamă, așa cum faci cu cineva de condiție joasă, iar ea le disprețuia cleverteala. Nu-i plăceau nici vizitele pe care prietenele doamnei Darling le făceau în camera copiilor, dar, dacă totuși veneau, primul lucru era să-i smulgă lui Michael șorțulețul de fiecare zi și să i-l pună imediat pe cel cu șnur albastru, apoi o lua în primire pe Wendy, și la urmă dădea puțin năvală și prin ciuful lui John.

Dădacă mai conștiincioasă nici că putea exista, lucru pe care domnul Darling îl știa, și totuși uneori o întrebare nu-i dădea pace: oare, nu era un motiv de bârfă pentru vecini?

Nu putea să treacă cu vederea faptul că, în orașul acela, el era cineva.

Și mai era un motiv ca să nu se simtă în apele lui față de Nana. Avea uneori sentimentul că ea nu îl admiră.

– Vai, dar eu știu că te admiră nespus, George, îl asigura neîncetat doamna Darling, apoi le atrăgea copiilor atenția să fie și mai drăguți cu tata.

Urmau niște mici baluri încântătoare, la care mai aveavoie să stea câteodată cealaltă angajată, Liza. În fusta ei lungă și boinețica de servitoare, arăta ca un pitic, deși, atunci când se angajase, jurase că împlinise de mult zece ani. Ce veselie nebună era la acele chefuri! Cea mai veselă era doamna Darling, care te zăpăcea în asemenea hal cu piruetele ei amețitoare, încât nu-i mai vedea decât sărutul din colțul gurii și, poate, dacă ai fi dat buzna spre ea, l-ai fi putut chiar căpăta. Nu existase vreodată familie mai fericită și mai cuvîincioasă; astă însă, numai înainte de a apărea Peter Pan.

Doamna Darling află pentru prima oară de Peter pe când făcea ordine în gândurile copiilor. Orice mamă bună are obiceiul ca seara târziu, când copiii dorm, să cotrobăie prin gândurile lor și să pună totul în ordine pentru

dimineața următoare, așezând la loc toate lucrurile care au luate-o razna în cursul zilei. Dacă un copil ar sta treaz (dar ce copil reușește?), și-ar vedea mama trebăuind prin gândurile lui și ar urmări-o cu mare interes. E ca și cum ai face ordine prin sertare. Bănuiesc că și-ar vedea mama în genunchi, zăbovind asupra conținutului, uneori plin de haz, întrebându-se unde, oare, ai putut culege un lucrușor anume, având și surprize plăcute și mai puțin plăcute, strângând câte ceva la piept de parcă ar fi un pisoi, aruncând altceva cât colo. Dimineața, când te trezești, toate răutățile și dorințele urâte cu care te-ai dus la culcare au fost împăturite de zeci de ori și, aşa mititele, puse la fund în sertarul cu gânduri; sus, la vedere, bine aerisite, au fost întinse gândurile tale frumoase, gata să le iei în primire.

Nu știu dacă ați văzut vreodată harta cu gândurile cuiva. Doctorii desenează uneori alte părți ale omului, și harta propriei tale persoane poate fi ceva nemaipomenit de interesant, dar încearcă să-i vezi cum se chinuie să deseneze harta cu gândurile unui copil: nu numai că nu apare nimic clar, dar parcă totul

se învârtește fără încetare. Vezi acolo linii în zigzag, care seamănă cu variațiile temperaturii pe un grafic și care sunt, de fapt, drumurile de pe insulă; căci Țara Niciunde este de cele mai multe ori o insulă, ici-colo cu niște pete de culoare care îți iau ochii, cu recifuri de coral și cu o corabie iute și usoară în larg, cu sălbatici și vizuini ascunse, cu pitici care sunt – cei mai mulți – croitori, cu peșteri prin care trece un râu, cu prinți care au șase frați mai mari, cu o colibă ce să se prăbușească și cu o bătrâna smochinită, cu nasul coroiat. Dacă ar fi numai astea, ar fi ușor de făcut o hartă; dar mai există și prima zi de școală, religia, preoții, iazul cel rotund, lucrul de mână, crimele, spânzurătorile, verbele care cer dativul, ziua când se mănâncă șarlotă de ciocolată, prima pereche de bretele, treizeci și -treiul spus la doctor, primul dintre scos cu ața și multe altele; toate astea fie că fac parte din insulă, fie apar pe o altă hartă, oricum totul te zăpăcește la culme, mai ales că nimic nu stă locului.

Sigur că fiecare are o Țară Niciunde foarte diferită de a celorlalți. De pildă, în Țara lui John